

Moria

Ami G F E Ami G

V klen-bách sí-ní síd - lí strach, za-zní dáv-ná vo - lá - ní, na - še no - hy ví - ři prach,

F E Ami Ami/G F E

slo-va úz - kost roz - há - ní. To je ří - še před-ků mých, ko - lik všu - de je - nom stop po

Ami G Fmaj^{11#} E Ami

kla - di - vech a krum - pá - čích, křiš - tá - lo - vý schod či strop... *Ref: Tak jdu*

E G D F C 1. Dmi

dál a dál a sál stří - dá sál, kaž - dý v ka - me - ní mé - ho ro - du erb
vstou - pit smím, ne - chci vzbu - dit stín, kte - rý v hlu - bi - nách

E Ami 2. Dmi E 2

má. Zda - li té - hle ří - še pře - bý - vá.

Dohra: kytara

1. 2.

V klenbách síní sídlí strach, zazní dávná volání,
naše nohy víří prach, slova úzkost rozhání.
To je říše předků mých, kolik všude jenom stop
po kladivech a krumpáčích, křišťálový schod či strop. . .

Všechno láká k návratu, pojďme zpátky do vlasti!
Cítím však duch rozvratu, nežili jsme bez strasti.
Ztratili jsme přátele vinou duší lakotných —
dnes jen síně setmělé zbyly z časů minulých.

Ref: Tak jdu dál a dál a sál střídá sál,
každý v kamení mého rodu erb má.
Zdali vstoupit smím, nechci vzbudit stín,
který v hlubinách téhle říše přebývá.

V světle ohňů kovadlin umění se učil znát.
Vinu má tma, vinu stín, vinu, že stih říši pád.
V chodbách na mě číhá chlad, nejsem tu však dnes jen sám!
Smích bych tu zas slyšel rád, pošlem, síně, světlo vám!

Tak zpívají smutně tmou děti krále Durina,
v Kheled-zâram pod vodou leží jeho koruna.
Věřím: jednou slunce zas pronikne skrz stíny sem.
Potom prozní jasný hlas Morii i Středozem!

Ref: Tak jdu dál a dál a sál střídá sál,
každý v kamení mého rodu erb má.
Jednou vstoupit smím, bude mrtev stín
a zas v komnatách bude jasný oheň plát!

Dohra

E.A./KS